

5.

Förslag till landskapslag angående skyldighet att lösa jakt-
pass för jakt i landskapet Åland.

Marhamn, den 8 januari 1929.

106

N:o 92.

Till Ålands landsting.

Uti skrivelse N:o 37 av den 31 december 1928 har Landstinget tillsänt Landskapsnämnden ett transsumt ur dess protokoll från plenum den 1 i sagda månad, enligt vilket Landstinget samma dag beslutat, att behandlingen av Landskapsnämndens framställning med förslag till landskapslag angående skyldighet att lösa jaktpass för jakt i landskapet skulle avbrytas och ärendet avföras från dagordningen.

Med anledning härav får Landskapsnämnden, till vars uppgifter enligt självstyrelselagen hör att bevaka landskapets gemensamma intressen, vördsamt fästa Landstingets uppmärksamhet vid det sakförhållande, att gällande landstingsordning ej innehåller något stadgande, som skulle medgiva landstinget rätt att avföra ett lagstiftningsärende från dagordningen, innan detsamma undergått de i 31 § föreskrivna tre behandlingarna. Landstingets anmärkta förfarande måste sålunda

anses vara emot lag stridande, varjämte detsamma är egnat att synnerligen ogynnsamt påverka lagstiftningsarbetets gilla gång samt att därutöver, där förfarandet tillämpas ifråga om vidlyftigare lagförslag, åsamka landskapet onödiga kostnader, som lätt kunna stiga till tiotal tusen mark; och det är ingalunda uteslutet, att sistnämnda omständighet ej på ett för landskapets ekonomi ofördelaktigt sätt kan påverka resultatet av stundande skatteutjämnningar.

Landskapsnämnden behöver väl icke heller särskilt påpeka, hurusom det av Landstinget inslagna förfarandet är egnat att ytterst ogynnsamt påverka möjligheterna för Landskapsnämnden att, i enlighet med sin uppfattning om vad landskapets bästa i de särskilda fallen kräva, förverkliga sin ovanberörda uppgift, som i föreliggande avseende berör det trängande behovet av jaktvårdande åtgärder och jaktens rationella utövning inom landskapet.

Uti nu föreliggande fall hade Landskapsnämnden redan den 6 november 1923 ingivit sitt framställning med förslag angående skyldighet att lösa jaktpass för jakt i landskapet till Landstinget, men ännu vid avslutandet av höstsessionen år 1925 hade beslut i frågan icke fattats, utan detsamma i anseende till mellankomna nyval fått förfalla; och efter det Landskapsnämnden inkommit med förnyad framställning i saken så tidigt som den 16 februari 1926, har denna emellertid icke slutbehandlats av

Landstingets lagutskott, till vilket framställningen för utlåtande remitterats, förrän den 22 sistlidna november, varav följden själfvallet blivit den, att Landstinget ej heller denna gång före landstingsperiodens avslutande kunnat till slut befordra ärendet, vars handläggning emellertid laglikmätigt torde böra vid nästa landstings-session fortsättas. Enligt Landskapsnämndens mening med så mycket större skäl, som vid frågans behandling i landstinget det visat sig, att lagförslaget i princip uppburits av så gott som alla landstingets medlemmar.

Landskapsnämnden tillåter sig förty uttala den förhoppning, att Landstinget skall finna möjlighet att vid instundande landstings-session utan särskilt nytt initiativ från Landskapsnämndens sida till fortsatt behandling upptaga lagförslaget om skyldighet att lösa jaktpass för jakt i landskapet.

På Landskapsnämndens vägnar:

